

CHƯƠNG 12

Long Tranh Hồ Đấu

T

rước động khẩu Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long, Tứ Tuyệt Thư Sinh Quan Kỳ Hà và đặc biệt là Bạch Phong Công Chúa thấy Dịch Tinh Nam tấn công ác liệt như thế mà Hàn Tùng Linh vẫn chưa hoàn thủ thì rất lo lắng.

Quý Hỏa Nhạc Lương vỗ vai Du Long Chân Nhất nói:

- Lão đạo, không ngờ Dịch Tinh Nam kiếm thuật tinh thâm như vậy, quả không hổ danh đại thiếu gia Tam Phật Đài.

Du Long Chân Nhất vốn là người thận trọng hơn, vẫn không rời mắt khỏi đấu trường, trầm ngâm nói:

- Hàn Tùng Linh ắt phải có bản lĩnh kinh nhân mới dám đối đầu với Tam Phật Đài. Lần trước nghe nói cả Thảm Điện Thần và Lục Ngọc Lão Nhân Vạn Sinh Thái liên thủ mà không thắng nổi hẳn, vì thế chúng ta nên cẩn thận.

Quý Hỏa Nhạc Lương nhíu mày nói:

- Nhưng sự thật hẳn hoàn toàn bị dồn vào hạ phong, ngay cả rút kiếm cũng không kịp, có gì đáng sợ đâu?

Du Long Chân Nhất vẫn chăm chú nhìn vào đấu trường không nói gì thêm nữa.

Sau một lúc, Hàn Tùng Linh và Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam đã đấu qua bốn năm mươi chiêu. Thực chất đó không là cuộc đấu mà chỉ có Dịch Tinh Nam tấn công, còn Hàn Tùng Linh dùng bộ pháp tránh đi, tuy vẫn chưa bị thương nhưng đối phó một cách rất vất vả, tựa hồ không có cơ hội rút kiếm, đừng nói là hoàn thủ.

Tứ Tuyệt Thư Sinh Quan Kỳ Hà thấy vậy hết sức lo lắng quay sang Bạch Phong Công Chúa, chợt thấy nàng nhìn lên vách đá vẩy tay, hai thiếu nữ bạn hồng y rất xinh đẹp nhảy xuống, ngạc nhiên nghĩ thầm:

- Thì ra cô ta còn mang theo tỳ nữ, xem chừng muốn vĩnh viễn theo Hàn Tùng Linh hành khứ giang hồ rồi!

Hai thiếu nữ là thư muội Úc Lan.

Bạch Phong Công Chúa chỉ sang Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long và Tứ Tuyệt Thư Sinh Quan Kỳ Hà nói:

- Hai người tham kiến Vân đại hiệp và Quan đại hiệp đi!

Úc Lan và Úc Liên liền đến trước hai người thi lễ.

Tứ Tuyệt Thư Sinh Quan Kỳ Hà vẫn cứ bần khoản đến tình cảnh Hàn Tùng Linh, hỏi:

- Công Chúa thấy chiến cuộc thế nào?

Bạch Phong Công Chúa bình tĩnh đáp:

- Tiểu muội thấy không có gì đáng lo.

- Công Chúa có vẻ tin chắc Hàn huynh đệ tất thắng?

Bạch Phong Công Chúa gật đầu:

- Vâng! Muội tin như thế.

Tứ Tuyệt Thư Sinh Quan Kỳ Hà vẫn còn hồ nghi:

- Nếu vậy sao Hàn huynh đệ không phát kiếm hoàn thủ?

- Huynh ấy nói rằng lúc cần thiết mới làm như thế, có nghĩa là Hàn Tùng Linh vẫn còn dư khả năng.

Lúc đó Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam xuất chiêu như vũ bão, kiếm ảnh từ bốn phương tám hướng bao phủ lấy Hàn Tùng Linh đến nỗi không thấy chàng đâu nữa, kiếm khí rít lên ràn rạn cách bảy tám trượng vẫn còn nghe rõ.

Tứ Tuyệt Thư Sinh Quan Kỳ Hà giống như ngồi trên đồng lửa nhấp nhồm không yên, lại nói:

- Hay là Hàn huynh đệ không có cơ hội phát kiếm?

Bạch Phong Công Chúa cười nói:

- Quan đại ca còn chưa hiểu Tùng Linh, cũng chưa biết công dụng của Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm, Huynh ấy đã nói như thế tất tin vào khả năng mình, không phải là kẻ Cuồng ngạo đâu.

- Công Chúa không lo lắng chút gì cả hay sao?

Bạch Phong Công Chúa đỏ mặt đáp:

- Nói rằng không lo thì không thực lòng. Bởi sự thật Dịch Tinh Nam không phải là nhân vật tầm thường. Nhưng tiểu muội nghĩ Tùng Linh chưa rút kiếm, chứng tỏ là chưa đến lúc nguy hiểm.

Tứ Tuyệt Thư Sinh Quan Kỳ Hà tuy chưa tin hẳn nhưng nghe nói thế cũng bớt lo phần nào.

Lúc đó, Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam đã công xuất ngoài trăm chiêu, tuy Hàn Tùng Linh chưa phát kiếm nhưng vẫn chưa làm gì được chàng.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long chợt vỗ vai Tứ Tuyệt Thư Sinh Quan Kỳ Hà nói:

- Lão đệ, tấn tuồng bắt đầu rồi!

Chỉ thấy giữa đám ngân quang lấp lánh chợt phát ra một tia chớp màu hồng, màn kiếm ảnh bị xé toang một mảng lớn.

Tứ Tuyệt Thư Sinh Quan Kỳ Hà ngạc nhiên hỏi:

- Tia hồng quang đó là gì vậy?

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long đáp:

- Ta cũng không biết đó là gì, nhưng bây giờ Dịch Tinh Nam ắt sẽ biết thế nào là lợi hại.

Tứ Tuyệt Thư Sinh Quan Kỳ Hà nhìn Bạch Phong Công Chúa hỏi:

- Công Chúa, tại hạ còn chưa thấy hình thù Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm ra sao, nhưng chuôi kiếm có kết hai tua màu hồng, chẳng lẽ hồng quang vừa bức phá kiếm ảnh của Dịch Tinh Nam là do hai tua đó?

Bạch Phong Công Chúa gật đầu:

- Chính thế. Quan huynh cứ nhìn một lúc sẽ biết công dụng của hai tua kiếm đó. Lần trước Tùng Linh đã dùng nó đả thương Ngũ Thiên Khôi...

Hàn Tùng Linh chọc thủng màn kiếm ảnh, cười nói:

- Tam Phật Đài chỉ truyền thụ cho người bấy nhiêu thôi sao?

Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam ra sức phát kiếm mãnh liệt hơn, chiêu này tiếp chiêu kia, nhưng không làm sao trấn áp được hai tua kiếm màu hồng buộc phải lùi lại.

Thấy Hàn Tùng Linh vừa phản công đã đẩy Dịch Tinh Nam vào thế hạ phong, Quỷ Hỏa Nhạ Lương không khỏi cao hứng rửa tầm:

- Có như thế tên họ Dịch mới bớt cuồng ngạo đi, xem lần này có quỳ xuống khấn cầu ta không?

Còn Du Long Chân Nhất thì lo lắng nói:

- Nhạc huynh, xem ra chúng ta chuẩn bị ứng cứu thôi!

Quý Hỏa Nhạc Lương lấy ra mấy quả Lân Hỏa Đạn nói:

- Việc đó thì có khó gì?

Vừa nói vừa nhìn sang phía động khẩu.

Du Long Chân Nhất hỏi:

- Nhạc huynh xuất thủ đối phó với bọn kia để bắt Hàn Tùng Linh bỏ Dịch Tinh Nam tới ứng cứu chứ gì?

Quý Hỏa Nhạc Lương cười đắc ý, gật đầu đáp:

- Không sai! Nhưng hấn có làm thế cũng vô ích, vì chẳng ai thoát khỏi Lân Hỏa Đạn.

Du Long Chân Nhất lo lắng nói:

- Mục tiêu của Dịch Tinh Nam là chiếm hữu Bạch Phong Công Chúa, nếu cô ta chết thì không chừng Tam Phật Đài đối với chúng ta sẽ trở mặt thành cừu, Nhạc huynh nên cân nhắc kỹ mới được!

Quý Hỏa Nhạc Lương hừ một tiếng nói:

- Thực ra thấy cô nương đẹp như thiên tiên, lão phu cũng không nỡ nhẫn tâm làm thế. Nhưng lâm vào tình cảnh này, hấn phải lựa chọn sinh mệnh mình hơn là cô nương đó là hơn.

Chợt thấy Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam lao vút lên không, từ độ cao ba trượng đảo người lao thẳng xuống Hàn Tùng Linh, bảo kiếm phát ra muôn ánh hàn quang.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long thấy vậy buộc miệng la lên:

- Phiên Thiên Tuyệt Kiếm! Hàn huynh đệ cẩn thận!

Cùng lúc ấy hai vệt màu hồng bắn vào giữa màn kiếm ảnh, cũng hóa thành muôn ngàn ánh hồng quang.

Du Long Chân Nhất kinh dị kêu to:

- Hồng Vân Di Lục Hợp!

Quý Hỏa Nhạc Lương cũng kinh ngạc không kém:

- Hàn kiếm hồng tua. Không sai, chính là tuyệt chiêu Hồng Vân Di Lục Hợp, tiếp Theo sẽ là Kiếm Phi Cửu...

Lão chưa nói xong thì hai màn hồng ảnh và bạch ảnh tiếp nhau tạo ra những âm thanh vang rền như sấm động, sau đó màn kiếm ảnh biến mất, Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam rú lên, từ ngực hắt máu tuôn ra.

Du Long Chân Nhất biến sắc nói:

- Lão phu tới đây!

Dứt lời lao tới chặn trước mặt Dịch Tinh Nam.

Tua kiếm thay vì kích tới Dịch Tinh Nam thì bị ngực Du Long Chân Nhất hứng lấy.

Cả Du Long Chân Nhất và Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam đều rơi xuống đất.

Hàn Tùng Linh không ngờ Du Long Chân Nhất liều thân cứu Dịch Tinh Nam vội thu chiêu nhưng đã muộn một chút. Tua kiếm đổi hướng chếch lên phía trên vai và bứt đi bốn năm thành lực đạo, tuy Du Long Chân Nhất thoát chết nhưng bị thương không nhẹ.

Lão đạo đã hành động đúng khi liều thân cứu Dịch Tinh Nam mà không xuất thủ đối với Hàn Tùng Linh, vì nếu không lão đã bị tua kiếm xuyên thủng ngực.

Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam không bị tua kiếm thứ hai giết chết, nhưng đã bị hồng tua thứ nhất làm trọng thương ngã xuống bất tỉnh.

Du Long Chân Nhất không cần biết mình bị thương nặng hay nhẹ bế thốc Dịch Tinh Nam lên lao chạy vào rừng.

Hàn Tùng Linh quát:

- Chạy đi đâu?

Chàng lao mình định đuổi theo thì nghe Tứ Tuyệt Thư Sinh Quan Kỳ Hà gọi:

- Hàn huynh đệ! Lùi nhanh! Nhạc Lương phát Độc Lân Hỏa!

Chàng vội nhìn lên thấy chín viên hỏa đạn màu lục chia thành ba đám bay tới mình, vội rút nhanh Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm ra giương lên.

Tứ Tuyệt Thư Sinh Quan Kỳ Hà kêu to:

- Hàn huynh đệ! Mau tránh đi, không tiếp được đâu!

Quý Hỏa Nhạc Lương cười đắc ý nói:

- Hô hô! Tiểu bối chỉ có cách tránh xuống mồ thôi!

Lúc ấy ba đám Lân Hỏa Đạn bay đến cách Hàn Tùng Linh chừng năm thước thì cùng nổ vang bắn ra hàng vạn đốm lửa màu lục bao trùm khắp người chàng.

Tay múa tít Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm tạo thành một màn kiếm ảnh dày đặc bao phủ toàn thân, Hàn Tùng Linh lao thẳng vào màn Độc Lân Hỏa đáng sợ đó.

Tứ Tuyệt Thư Sinh Quan Kỳ Hà run giọng nói:

- Phen này thì Hàn huynh đệ tiêu rồi...

Quý Hỏa Nhạc Lương cười hắc hắc nói:

- Tiểu bối! Người tưởng Lân Hỏa Đạn cũng như những thứ khác sao? Nếu bị kiếm chém phải thì chúng càng nổ nhanh hơn, chỉ cần vài tia Độc Lân Hỏa trúng phải là xong, dù cho thần tiên cũng không...

Nhưng lão chưa nói xong câu đột nhiên ngưng bật, mặt biến sắc, ngơ ngác nhìn vào đấu trường.

Nguyên là hàng vạn đốm hỏa tinh màu lục vấp phải màn kiếm ảnh thì hoàn toàn tắt ngấm không phát huy được chút hiệu quả nào!

Lão nghiêng răng tiếp tục ném ra hơn mười viên Lân Hỏa Đạn khác.

Tuy biết với thanh Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm thần kỳ kia và kiếm thuật ảo diệu của Hàn Tùng Linh thì cho dù ném thêm bao nhiêu cũng không đả thương được chàng, nhưng lão cần có thời gian để nghĩ cách đối phó.

Vừa ném xong, thấy Hàn Tùng Linh múa kiếm hóa giải, lão quay lại nhìn Du Long Chân Nhất, thấy ngực trái lão đạo máu tuôn ướt đầm, Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam đã tỉnh lại được đặt xuống đất nhưng mặt tái mét, vết thương trước ngực còn trầm trọng hơn Du Long Chân Nhất, biết cả hai đều không còn khả năng đối địch được nữa.

Lân Hỏa Đạn đã mất đi công hiệu, một mình lão làm sao đối phó được với Hàn Tùng Linh?

Lúc đó thì loạt ám khí thứ hai lại bị hóa giải.

Thấy Hàn Tùng Linh đang lao tới mình. Quỷ Hỏa Nhạc Lương thất kinh, không suy tính gì hơn ném tiếp loạt thứ ba, nhưng lần này thì nhằm vào động khẩu.

Hàn Tùng Linh không ngờ lão ma đầu xuất thủ nhằm vào Bạch Phong Công Chúa và hai vị bằng hữu đành bỏ Quỷ Hỏa Nhạc Lương quay lại lao tới Tùng Hải Động, kêu to:

- Mau hợp lực dùng chưởng phong đẩy ngược ra!

Lúc đó năm người nếu chạy vào Tùng Hải Động thì khó tránh khỏi bị thương bởi Độc Lân Hỏa, mà còn liên lụy đến Khổng Tước Chân Nhân trong đó, chạy tản ra thì không kịp còn làm theo lời Hàn Tùng Linh thì sẽ đẩy Lân Hỏa Đạn về phía chàng rất nguy hiểm.

Cả bọn đứng ngẩn ra không biết làm thế nào.

Hàn Tùng Linh giục:

- Hai vị làm theo lời tiểu đệ nhanh lên.

Nhưng chỉ có Tứ Tuyệt Thư Sinh Quan Kỳ Hà phát chưởng.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long kêu lên:

- Quan lão đệ sao thế?

Y vừa nói dứt thì Hàn Tùng Linh đã đáp xuống đất, lại tung mình nhảy vút lên không, tay vẫn không ngừng múa kiếm tạo thành một bức màn thép bao phủ quanh người lao thẳng tới đám hỏa đản bị chưởng phong của Tứ Tuyệt Thư Sinh Quan Kỳ Hà đẩy lên cao.

Quỷ Hỏa Nhạc Lương sợ hãi kêu lên:

- Kiếm Phi Cửu Châu Tuyệt!

Chỉ chớp mắt, Độc Lân Hỏa đều tắt ngấm rơi lả tả, Hàn Tùng Linh cũng thu kiếm đáp xuống đất, nhìn Quỷ Hỏa Nhạc Lương nói:

- Lão ma đầu! Người còn binh khí tà môn ác độc nào thi triển hết đi mà chịu chết!

Không còn cách nào khác, Quỷ Hỏa Nhạc Lương đem toàn bộ Lân Hỏa Đạn ném ra...

Du Long Chân Nhất cứu thoát Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam lùì ra bốn năm trượng thì thấy Quỷ Hỏa Nhạc Lương xuất thủ, đoán chắc giết được Hàn

Tùng Linh mới dừng lại sơ cứu cho tên đại thiếu gia, nay thấy Quỷ Hỏa Nhạc Lương thất bại đã xuất chiêu cuối cùng rồi chạy mất, lo lắng nói:

- Dịch công tử, chúng ta cũng tìm cách thoát thân thôi!

Dịch Tinh Nam thảm giọng nói:

- Đạo trưởng vì cứu mạng vãn bối mà phải bị thương, vãn bối còn sống ngày nào quyết khắc ghi đại ân đó.

Du Long Chân Nhất liệu mình cứu Dịch Tinh Nam nhằm mục đích tạo ra sự tín nhiệm của Tam Phật Đài, nghe vậy cả mừng nói:

- Chúng ta cùng chung hoạn nạn, giúp nhau là chuyện thường. Dịch công tử, đi thôi!

Thấy Hàn Tùng Linh đã hóa giải gần hết Độc Lân Hỏa, Dịch Tinh Nam nghiêng rặng nói:

- Một khi còn sống, Dịch mỗ nhất định sẽ đòi lại cả vốn lẫn lời món nợ hôm nay. Đạo trưởng chúng ta đi!

Hai người cùng lao xuống đồi, đi được vài chục trượng Du Long Chân Nhất mới quay lại nói to:

- Nhạc huynh! Rút lui thôi!

Quỷ Hỏa Nhạc Lương không ngờ Dịch Tinh Nam và Du Long Chân Nhất chạy xa mới thông báo cho mình, tức giận nghĩ thầm:

- Được lắm! Các người dùng lão phu làm tấm khiên che chở cho mình, nhất định sau này ta sẽ tính toán với các người cẩn thận!

Nghĩ đoạn bằng mình lao đi.

Hàn Tùng Linh phá xong Độc Lân Hỏa đáp xuống thì đối phương đều đã chạy mất.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long tới gần, chìa ngón tay cái lên có vẻ thán phục nói:

- Hàn huynh đệ, nói không phải tán dương, chỉ e dương kim võ lâm không tìm được người thứ hai sánh nổi với người.

Tứ Tuyệt Thư Sinh Quan Kỳ Hà tiếp lời:

- Nay có Hàn huynh đệ, sau này chúng ta sẽ đường hoàng đấu với chúng. Bây giờ hãy chiếu theo di ngôn của ba vị lão nhân gia kết thành liên minh.

Hàn Tùng Linh nói:

- Hai vị ca ca, ý của tiểu đệ đã nói từ trước, hoàn toàn tán thành việc liên minh, nhưng...

Tứ Tuyệt Thư Sinh Quan Kỳ Hà hiểu ý ngắt lời:

- Hàn huynh đệ định đề xuất Minh chủ đúng không?

Bạch Phong Công Chúa chợt xen vào:

- Xin hai vị đại ca thứ lỗi cho tiểu muội là ngoại nhân mà tham gia vào. Nhưng chúng ta đều là người trong võ lâm. Dù nói thế nào đi nữa thì trước hết phải coi trọng tuổi tác, thứ đến mới luận về võ công. Đúng là võ công Tùng Linh hơn hai vị chút ít, nhưng tuổi thì nhỏ hơn nhiều nên theo muội thì Vân đại ca nên cáng đáng trọng trách, không biết ý hai vị thế nào?

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long nói:

- Sao chỉ hơn chút ít? Phải nói là một trời một vực.

Tứ Tuyệt Thư Sinh Quan Kỳ Hà nói:

- Hơn nhiều hay ít thì chưa cần bàn đến, nhưng trước khi động thủ chúng ta đã có ước định với nhau, ắt cô nương cũng nghe thấy.

Bạch Phong Công Chúa nhìn Hàn Tùng Linh, đỡ lời:

- Tiểu muội có nghe, nhưng có lẽ lúc đó Tùng Linh chỉ nói đùa.

Hàn Tùng Linh vội đáp:

- Quan nhị ca, Bạch Phong nói đúng đấy. Lúc ấy tiểu đệ chỉ cho rằng...

Tứ Tuyệt Thư Sinh Quan Kỳ Hà ngắt lời:

- Hàn huynh đệ, quân tử vô hí ngôn. Lúc đó Quan Kỳ Hà không đùa chút nào.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long nói thêm:

- Hàn huynh đệ, đừng nên từ chối nữa. Ba chúng ta cùng một mục tiêu, vì thế cần phải có người chỉ huy. Cả về võ công lẫn cơ trí người đều hơn chúng ta nên đảm nhận trọng trách là thích hợp nhất.

- Hai vị ca ca, bất cứ việc gì tiểu đệ đều không từ chối, nhưng riêng việc này thì không thể tòng mệnh.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long nghiêm giọng:

- Chẳng lẽ Hàn huynh đệ không nghe lời di ngôn của ba vị lão nhân gia?

Hàn Tùng Linh nói:

- Ba vị tiên bối là đại ân nhân cứu mạng của tiểu đệ, dù gan óc lầy đất cũng không báo được ân sâu. Nhưng tiểu đệ chưa được tận tai nghe lời di ngôn đó.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long hỏi:

- Chẳng lẽ Hàn huynh đệ cho rằng chúng ta nói dối?

Tứ Tuyệt Thư Sinh Quan Kỳ Hà sau một lúc suy nghĩ, nghe tới đó xoa tay nói:

- Thôi được! Chúng ta tạm gác việc này lại. Bây giờ việc trước mắt là vào xem Khổng Tước Chân Nhân thế nào.

Hàn Tùng Linh sực tỉnh vội đi nhanh vào Tùng Hải Động.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long giữ Tứ Tuyệt Thư Sinh Quan Kỳ Hà lại, nói giọng trách móc:

- Quan lão đệ, vì sao ta sắp thuyết phục được Hàn Tùng Linh, lão đệ lại làm phân tán đi như vậy?

Tứ Tuyệt Thư Sinh Quan Kỳ Hà đáp:

- Hàn huynh đệ đã cương quyết như thế, chúng ta không thuyết phục được đâu. Bây giờ Hàn Tùng Linh sẽ được nghe lời di ngôn, ắt không còn lý do từ chối.

- Nhưng ta đã nói...

- Đại ca hay tiểu đệ nói chưa đủ sức thuyết phục.

- Vậy ai mới đủ sức?

- Khổng Tước Chân Nhân.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long nói:

- Ta cũng muốn Khổng Tước Chân Nhân nói cho Hàn Tùng Linh nghe lời di ngôn đó, nhưng chỉ e bọn Dịch Tinh Nam đánh lừa.

Tứ Tuyệt Thư Sinh Quan Kỳ Hà nói:

- Lãng Tử đã bị giết được Hàn Tùng Linh mang đến đây, tin rằng không sai đâu.

- Vậy chúng ta vào đi!

- Đương nhiên chúng ta sẽ vào, nhưng không phải bây giờ.

Lúc đó Hàn Tùng Linh đã vào bên trong, thấy một lão đạo ngồi trên một tảng đá cuối động.

Lão đạo sĩ tóc bạc trắng rối bù, thân hình tiều tụy, người khô như que củi, vẻ mặt hốc hác, một đôi đoản kiếm đặt bên người.

Tuy không nhận ra lão đạo nhưng Hàn Tùng Linh nhận được ngay đôi Nhạn Linh kiếm liền quỳ xuống nói:

- Khổng Tước Chân Nhân...

Lão đạo sĩ cất giọng thê lương hỏi:

- Có phải Tiểu Linh không?

Hàn Tùng Linh gật đầu:

- Vâng! Chúng đã làm gì lão nhân gia?

Lão đạo sĩ chăm chú nhìn chàng một lúc rồi nói:

- Người nhận ra đôi Nhạn Linh kiếm, phải không?

- Vâng!

Khổng Tước Chân Nhân nói:

- Tiểu Linh, người đã trưởng thành rồi! Không nói cũng biết người đã luyện thành võ công hơn cả chúng ta mong đợi, nếu không thì không thể đánh đuổi được bọn chúng.

Hàn Tùng Linh chợt thấy trên tảng đá có mấy vết máu đã khô, mặt biến sắc hỏi:

- Lão nhân gia bị thương sao?

Khổng Tước Chân Nhân không trả lời mà hỏi lại:

- Sao người biết ta ở đây?

Hàn Tùng Linh rầu giọng nói:

- Vãn bối gặp Lãng Tử.

- Hắn không nói tình cảnh của ta sao?

Giọng chàng nghẹn lại:

- Huynh ấy không kịp...

Khổng Tước Chân Nhân gật đầu:

- Ta biết... người có mang thi thể hắc tới đây không?

Hàn Tùng Linh gật đầu.

Lúc Bạch Phong Công Chúa cũng bước vào, không chờ giới thiệu đã đoán biết lão đạo là ai, quỳ xuống bên cạnh Hàn Tùng Linh nói:

- Vãn bối tham kiến Khổng Tước Chân Nhân.

Lão đạo gật đầu, nhìn một lúc rồi quay sang Hàn Tùng Linh nói:

- Tiểu Linh, năm xưa trước khi ta cống người tới Hàn Thủy Giang, ba vị Tam Phật Đài đều nhận định người có thiên bẩm võ học, đã thống nhất giao trọng trách cho người tiêu diệt bọn tiếm quyền, khôi phục lại Tam Phật Đài và chấn chỉnh võ lâm. Tiểu Linh, ta không phải người chuyên hành hiệp trượng nghĩa, một lòng vì an nguy võ lâm giống như ba vị đó, nhưng thấy họ là những người đức cao vọng trọng, địa vị còn cao hơn cả ta mà vẫn cam chịu vì người mà chết, lão đạo cũng liều tính mạng mình...

Giọng của lão yếu dần.

Hàn Tùng Linh sực tỉnh lấy bình dược ra nói:

- Xin lão nhân gia uống mấy viên Tử Linh Chi vào đã...

Khổng Tước Chân Nhân lắc đầu đáp:

- Tử Linh Chi tuy là thánh dược nhưng không cứu được ta nữa rồi. Hãy nghe lão đạo nói mấy câu cuối cùng...

Hàn Tùng Linh trả lời:

- Lão nhân gia...

Khổng Tước Chân Nhân đưa tay ra hiệu cho chàng im lặng nói:

- Đừng ngắt lời ta. Tiểu Linh, người đã đánh giá thấp Triệu Tông Nguyên đấy! Ngọn tiểu kiếm đang cắm sau lưng ta là do hắc đánh lén, tuy với khoảng cách ba trượng nhưng vô cùng chính xác, không giết chết ngay mà vừa đủ kéo dài tình mạng ta trong hai canh giờ. Dù Hoa Đà tái thế, Biển Thước trùng sinh cũng không cứu được.

Hàn Tùng Linh nói:

- Nhưng lão nhân gia cũng cứ thử xem, may ra...

Khổng Tước Chân Nhân lắc đầu:

- Tử Linh Chi không có nhiều đâu, đừng lãng phí vô ích, sau này người sẽ còn dùng đến.

Hàn Tùng Linh đành cất bình dược vào túi, thảm giọng nói:

- Vậy xin Chân Nhân nói đi.

Chàng nghiêng răng nói tiếp:

- Tất cả những ai liên quan đến Tùng Linh, chúng đều giết cả! Nhất định chúng sẽ phải trả giá gấp trăm lần!

Tới đó hai hàng nước mắt lã chã tuôn rơi.

Khổng Tước Chân Nhân gật đầu nói:

- Tiểu Linh! Như vậy là tốt, lão đạo yên tâm rồi... Bây giờ hãy nghe ta truyền lại lời của ba vị tiền bối năm năm trước.

Hàn Tùng Linh lau nước mắt, gật đầu.

Khổng Tước Chân Nhân hít vào một hơi, giọng trở nên nghiêm trang:

- Thứ nhất, sau này người sẽ nhận trách nhiệm Minh chủ của Bích Huyết Minh, không những khôi phục lại Tam Phật Đài mà phải hết lòng duy hộ chính nghĩa võ lâm.

Thứ hai, sau này có thể cừu nhân của người không chỉ ba tên tiếm quyền Tam Phật Đài. Hãy nhớ rằng giang hồ hiểm ác không được tin bất cứ ai.

Thứ ba, trừ Tam Phật Đài, Triệu Tông Nguyên và đồng bọn, tuyệt đối không được loạn sát người khác.

Lão dừng một lúc rồi tiếp:

- Còn đây là di nguyện của ta. Sau khi ta chết, hãy đem thi hài Lãng Tử vào đây. Động này ngoảnh về hướng nam, ta cần theo dõi hành động của người.

Ngoài ra, còn một việc, sau này nếu người phát hiện ra ai làm mất võ công ta thì không được làm hại người đó.

Hàn Tùng Linh ngạc nhiên hỏi:

- Vì sao?

Khổng Tước Chân Nhân đáp:

- Vì sao người không cần biết, cứ theo lời ta dặn mà làm.

Hàn Tùng Linh nói:

- Nếu vậy thì cừu hận lão nhân gia...

Khổng Tước Chân Nhân chợt thở dài nói:

- Tiểu Linh, đành phải nói cho người biết vậy... Thực ra chính vì ta phụ bà ấy. Nếu như ngày xưa lão đạo mình mẫn hơn một chút thì đã không mắc phải độc kế của tên họ Dịch tới mức xuất gia thành đạo sĩ...

Tới lúc đó lấy trong túi ra một pho sách trong tấm lụa vàng bảo:

- Tiểu Linh, hãy cầm lấy và sau này nếu có tìm được thì giao cho bà ấy.

Hàn Tùng Linh hỏi:

- Ai vậy?

- Bà ta thường vận hồng y, trác hiệu là Thập Lý Hồng Ảnh.

Hàn Tùng Linh đưa hai tay cung kính cầm lấy pho sách, lại hỏi:

- Chân Nhân, tên họ Dịch mà lão nhân gia vừa nói là ai?

Khổng Tước Chân Nhân đáp:

- Kẻ đứng đầu Tam Phật Đài hiện giờ, phụ thân của Dịch Tinh Nam mà người vừa đấu.

Lão chợt nhìn sang Bạch Phong Công Chúa hỏi:

- Tiểu cô nương, người rất xinh đẹp. Lão đạo chưa từng gặp nữ nhân nào kiều diễm như thế. Bây giờ lão đạo không còn nhiều thời gian nữa, muốn hỏi cô nương một việc, được không?

Bạch Phong Công Chúa cung kính đáp:

- Vãn bối tuân lệnh!

- Cô nương hãy nói thật, có yêu Tiểu Linh không?

Đó là vấn đề rất khó trả lời, nhưng vì Khổng Tước Chân Nhân đã sắp chết mà hỏi việc này tất không phải bình thường, nàng không dám nói dối liền gật đầu đáp:

- Dạ có.

Khổng Tước Chân Nhân nghiêm giọng hỏi tiếp:

- Cô nương biết nếu đi cùng Tiểu Linh, tình cảnh sau này sẽ vô cùng nguy hiểm không?

Bạch Phong Công Chúa đáp:

- Huynh ấy đã nói hết cho vãn bối biết. Thậm chí dù có chết cũng không sờn lòng!

Khổng Tước Chân Nhân mỉm môi cười nói:

- Cô nương chẳng nhưng rất đẹp mà còn rất tốt. Ta nghĩ ở bên Tiểu Linh, cô nương sẽ giúp được nó rất nhiều. Đồng thời Tiểu Linh sẽ tuyệt đối không bao giờ phụ cô nương đâu. Tuy nhiên có câu này ta cần nói cho cô nương biết...

Bạch Phong Công Chúa cung kính nói:

- Xin lão nhân gia cứ chỉ dạy.

Khổng Tước Chân Nhân nghiêm giọng nói:

- Cô nương rất xinh đẹp, ắt được rất nhiều nam nhân ngưỡng mộ. Nhưng giang hồ hiểm ác, không chỉ có một người như Dịch Tinh Nam. Nhiều kẻ yêu mà không đạt được mục đích thì sẽ dùng những thủ đoạn mà cô nương không sao hình dung nổi, buộc cô nương rời xa Tiểu Linh.

Bạch Phong Công Chúa kiên nghị nói:

- Dù chúng có tìm cách ly gián thế nào, vãn bối cũng quyết không rời xa huynh ấy.

Lão đạo nói:

- Hy vọng cô nương làm được như vậy. Ta đã từng gặp trường hợp đó nên muốn các người hãy cẩn thận đề phòng.

Lão dừng một lúc rồi chợt hỏi:

- Cô nương dùng binh khí gì?

Bạch Phong Công Chúa đáp:

- Vãn bối không có binh khí.

Khổng Tước Chân Nhân đưa hai tay run run cầm đôi Nhạn Linh kiếm lên nói:

- Đôi đoản kiếm này rất hợp với nữ nhân, lão muốn tặng cho cô nương. Nó gọi là Nhạn Linh kiếm, tuy không phải là kỳ trân dị bảo nhưng là binh khí tùy thân của lão đạo mấy chục năm qua.

Bạch Phong Công Chúa nói:

- Lão nhân gia, vãn bối đâu dám nhận vật mà tiến bối ưu ái...

Khổng Tước Chân Nhân ngắt lời, nghiêm giọng nói:

- Cô nương, Tiểu Linh còn lại một mình trên đời, không thân thích, cũng không còn trưởng bối. Có thể coi lão đạo là trưởng bối duy nhất còn lại, vì thế thấy mình cần đứng ra lo đại sự trăm năm cho nó. Nhưng bây giờ trong người lão đạo không có vật quý giá gì, chỉ tặng đôi Nhạn Linh kiếm này, cô nương có hiểu không?

Bạch Phong Công Chúa biết Khổng Tước Chân Nhân coi đôi Nhạn Linh kiếm thành vật đính hôn, ngượng ngùng dạ một tiếng gật đầu ba lần, hai tay cung kính nhận đôi đoản kiếm nói:

- Bạch Phong tham tạ đại ân của lão tiên bối!

Khổng Tước Chân Nhân gật đầu, nhìn Hàn Tùng Linh hỏi:

- Tiểu Linh, người nhớ hết lời ta rồi chứ?

- Vãn bối nhớ rồi!

Khổng Tước Chân Nhân chột với tay ra sau nắm lấy chuôi kiếm cắm sau lưng mình nghiêng răng rút ra.

Một vòi máu phun ra tới vách động.

Hàn Tùng Linh thất kinh vội giữ lấy lão đạo.

Khổng Tước Chân Nhân nhổ một bãi máu trào ra miệng, thều thào nói:

- Hãy đưa... thanh kiếm... cho Triệu Tông Nguyên... Ở đó có một... cố nhân của ta là ... Tuyệt Cái... sẽ giúp cho người... hiểu chứ?

Hàn Tùng Linh run giọng đáp:

- Vãn bối hiểu rồi.

Nói xong cầm lấy tiểu kiếm, mặt hiện sát cơ.

Khổng Tước Chân Nhân ránh sức nở nụ cười nhợt nhạt nói:

- Rất... rất tốt... Tiểu Linh... Như thế mới... xứng đáng... là bậc... đại trượng phu... Hãy nhớ... Bích... Huyết Minh...

Tới đó thở hắt ra một hơi, đồng tử giãn rộng trương lên, trên môi thấp thoáng nụ cười, dường như thấy viễn cảnh hiện ra đúng như điều mình mong ước.

Tam Thanh Đạo Nhân, người từng được võ lâm tôn kính, cũng từng làm giang hồ khiếp sợ lẫn tránh, đã trút hơi thở cuối cùng, bỏ mặc những lời bình phẩm trái ngược về mình.

Hàn Tùng Linh đặt vị tiền bối nằm thẳng lên tảng đá, quỳ xuống bên cạnh nhìn bộ mặt tiêu tụy vô hồn, hai dòng lệ lại trào ra.

Bạch Phong Công Chúa quỳ bên cạnh chàng, hồi lâu cuối cùng thấp giọng nói:

- Tùng Linh, chàng đã hứa với Khổng Tước tiền bối làm việc gì, không nên quỳ ở đây mãi.

Hàn Tùng Linh giập đầu ba cái rồi đứng lên bước ra khỏi động, Bạch Phong Công Chúa cũng bước theo.

Hàn Tùng Linh không nói gì, tới bể thi hài Lãng Tử lên đem vào Tùng Hải Động.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long và Tứ Tuyệt Thư Sinh Quan Kỳ Hà thấy vẻ mặt Hàn Tùng Linh đã đoán ngay ra chuyện gì nhưng không hỏi chàng mà giữ Bạch Phong Công Chúa lại hỏi:

- Khổng Tước Chân Nhân đi rồi sao?

Bạch Phong Công Chúa gật đầu:

- Lão tiền bối đi rồi.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long lại hỏi:

- Kẻ nào sát hại? Tiền bối có nói không?

- Triệu Tông Nguyên.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long kéo tay Tứ Tuyệt Thư Sinh Quan Kỳ Hà nói:

- Quan lão đệ, chúng ta đi tìm hắn. Thay Hàn huynh đệ báo thù cho Khổng Tước tiền bối.

Tứ Tuyệt Thư Sinh Quan Kỳ Hà nghiêm giọng nói:

- Đại ca, hãy gọi là Minh chủ.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long vẫn còn căm hận kẻ sát hại Khổng Tước Chân Nhân, nói:

- Cái đó bây giờ chưa quan trọng, phải báo thù trước đã.

- Vân đại ca, việc đó rất quan trọng. Nếu đã gọi Minh chủ, tất từ nay mọi việc đều do Minh chủ quyết định.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long đứng ngẩn ra một lúc rồi nói:

- Nếu vậy, chúng ta hãy nhân lúc Minh chủ chưa chấp nhận hành động trước đi.

Tứ Tuyệt Thư Sinh Quan Kỳ Hà lắc đầu;

- Tiểu đệ cho rằng bây giờ thì Minh chủ chấp nhận rồi. Vân đại ca, sau này chúng ta còn phải tìm rất nhiều người, không phải chỉ một mình Triệu Tông Nguyên đâu, vì thế không cần vội. Tiểu đệ thấy rằng lúc này việc quan trọng nhất là phải hoàn thành việc lập Bích Huyết Minh. Nào chúng ta vào động đi!

Tuy Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long nghĩ mới qua một lúc mà Hàn Tùng Linh thay đổi lập trường, đồng ý nhận trọng trách Minh chủ Bích Huyết Minh, nhưng trong thâm tâm vẫn nghĩ rằng Tứ Tuyệt Thư Sinh Quan Kỳ Hà liệu sự giỏi hơn mình nhiều nên cũng theo vào.

Khổng Tước Chân Nhân và Lãng Tử nằm bên nhau bên phiến đá lớn bằng phẳng cuối thạch động, Hàn Tùng Linh đứng bên cạnh gục đầu như pho tượng.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long và Tứ Tuyệt Thư Sinh Quan Kỳ Hà quỳ xuống tham bái lẫm rầm khấn vái một lúc rồi đứng lên.

Tứ Tuyệt Thư Sinh Quan Kỳ Hà nói:

- Hàn huynh đệ! Trong lúc thi thố Khổng Tước Chân Nhân còn chưa lạnh. Chúng ta hãy quyết định dứt khoát vấn đề.

Hàn Tùng Linh ngẩng lên nhìn hai người, cao giọng nói:

- Từ bây giờ Bích Huyết Minh được chính thức thành lập. Hai vị đại ca, tiểu đệ xin nhận lời đề cử của hai vị giữ trọng trách Minh chủ.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long không ngờ Hàn Tùng Linh thay đổi quan điểm nhanh như vậy, không khỏi ngạc nhiên.

Còn Tứ Tuyệt Thư Sinh Quan Kỳ Hà không có vẻ gì bị bất ngờ, điềm tĩnh nói:

- Hàn huynh đệ! Bích Huyết Minh cường địch khắp nơi, thế lực chúng bao trùm khắp giang hồ. Vì thế chỉ có mỗi huynh đệ mới đảm đương nổi trọng nhiệm Minh chủ. Bây giờ như vậy là tốt rồi, Minh chủ, chúng ta hãy thương lượng một chút về kế hoạch tiếp theo.

Hàn Tùng Linh nói:

- Huynh muốn chúng ta hãy tạm ở hết đêm nay, chờ xem đối phương có động tĩnh gì không?

Tứ Tuyệt Thư Sinh Quan Kỳ Hà hỏi:

- Minh chủ cho rằng chúng sẽ quay lại đây sao?

Hàn Tùng Linh gật đầu:

- Tiểu đệ đoán rằng sẽ có người quay lại.

Tứ Tuyệt Thư Sinh Quan Kỳ Hà nhìn Lô Điện Truy Hồn Vân Phi Long nói:

- Đại ca, chúng ta ra ngoài động khẩu thay nhau canh gác.

Lô Điện Truy Hồn Vân Phi Long gật đầu, hai người cùng ra khỏi Tùng Hải Động.

Lát sau Bạch Phong Công Chúa dẫn thư muội Úc Lan vào cúng tế trước thi thể Khổng Tước Chân Nhân và Lãng Tử, tế xong đứng lên tới trước Hàn Tùng Linh nói:

- Tùng Linh, Úc Lan và Úc Liên muốn gia nhập Bích Huyết Minh, chàng thấy có được không?

Hàn Tùng Linh đưa mắt nhìn hai người một lúc rồi trầm giọng hỏi:

- Hai vị có biết những hiểm họa gì đang chờ đợi Bích Huyết Minh phía trước không?

Úc Liên tuy là tiểu muội nhưng hoạt bát hơn, liền đáp:

- Hàn công tử, người sống trăm năm rồi cũng phải chết. Cứ tìm nơi an toàn để sống thừa lại không bằng làm được một việc gì đó oanh liệt rồi có chết cũng cam. Huống chi còn chưa biết ai chết bởi tay ai? Nay Công Chúa đã tùy hành cùng công tử, tỷ muội chúng tôi được ở bên Công Chúa ngày nào là cuộc đời có ý nghĩa thêm ngày đó, tuy chẳng có bản lĩnh gì nhưng lại quyết không sợ chết!

Úc Lan tán thành ngay:

- Liên muội nói rất đúng!

Hàn Tùng Linh vẫn cố thuyết phục:

- Hai cô nương vốn không phải là người trung nguyên, nay lại bị cuốn vào trường máu lửa này có trăm cái hại mà không có một cái lợi nào đâu.

Úc Liên cương quyết nói:

- Hai tỷ muội chúng tôi thà chết để được ở bên Công Chúa. Nếu Hàn công tử không chịu thu nhận chúng tôi là bọn tứ cố vô thân, không làm được việc gì...

- Hàn Tùng Linh không bao giờ nghĩ như thế, cô nương chớ nặng lời!

Úc Liên cười nói:

- Như vậy là công tử chấp nhận rồi phải không? Xin Minh chủ và Công Chúa nhận tử muội chúng tôi một lễ!

Nói xong quỳ xuống tham bái.

Hàn Tùng Linh không biết làm gì hơn, đành bảo hai người đứng lên.

Chợt thấy Tứ Tuyệt Thư Sinh Quan Kỳ Hà bước vào nói:

- Minh chủ! Bên ngoài có người cầu kiến.

Úc Liên nhìn Úc Lan nói:

- Tỷ tỷ, chúng ta ra ngoài đi!

Nói xong nhìn Bạch Phong Công Chúa, thấy nàng gật đầu mới cùng nhau bước ra ngoài.

Hàn Tùng Linh nghe Tứ Tuyệt Thư Sinh Quan Kỳ Hà gọi mình là Minh chủ trước đông người như vậy không khỏi cảm thấy chướng nhưng không nói gì, chỉ hỏi:

- Quan nhị ca, ai vậy?

Tứ Tuyệt Thư Sinh Quan Kỳ Hà chưa kịp trả lời thì nghe Hàn Tùng Linh hỏi:

- Sơn Quân Dịch Cư Hiền, đúng không?

Bạch Phong Công Chúa ngơ ngác hỏi:

- Thế nào? Dịch Cư Hiền quay lại đây sao? Quan nhị ca...

Tứ Tuyệt Thư Sinh Quan Kỳ Hà cũng rất ngạc nhiên nói:

- Sao Minh chủ đoán ra là Dịch Cư Hiền.

Hàn Tùng Linh nói:

- Đó gọi là “Thỏ tử hồ bi, vật thương đồng loại” mà! Sơn Quân Dịch Cư Hiền thấy Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam hạ độc thủ với Tam Tinh Chiếu Mệnh Thảm Điện Thần đã liều mạng cứu đi, nghĩ rằng nếu cứ ở lại, một ngày nào đó mình cũng chịu chung số phận như Thảm Điện Thần thôi... Ngay lúc đó tiểu đệ tin chắc rằng nhất định lão ta sẽ quay lại.

Bạch Phong Công Chúa hồ nghi hỏi:

- Chàng cho rằng tên phản chủ đó thật tâm thật ý ăn năn hối hận đến đây nhận lỗi lầm hay sao?

Hàn Tùng Linh nhìn Tứ Tuyệt Thư Sinh Quan Kỳ Hà hỏi:

- Quan nhị ca thấy thế nào?

Tứ Tuyệt Thư Sinh Quan Kỳ Hà cười đáp:

- Minh chủ đã sớm dự liệu việc này, tất đã biết rõ thâm ý của đối phương, sao không nói cho Công Chúa biết đi?

Bạch Phong Công Chúa vội hỏi:

- Tùng Linh, thâm ý gì vậy?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Đó là khổ nhục kế.

Tứ Tuyệt Thư Sinh Quan Kỳ Hà cười nói:

- Quan Kỳ Hà hoàn toàn đồng ý với suy đoán của Minh chủ. Nhưng không biết vì sao chúng lại thực hiện vào lúc này?

Hàn Tùng Linh hỏi lại:

- Theo ý nhị ca thì sao?

- Quan Kỳ Hà chưa biết rõ tính tình và bản chất của Dịch Cư Hiền. Nhưng Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam từ lâu nổi danh gian trá và cơ mưu. Việc hãm hạ độc thủ với Tam Tinh Chiếu Mệnh Thảm Điện Thần để Dịch Cư Hiền cứu đi chính là kế hoạch đã được chuẩn bị từ trước. Việc Dịch Cư Hiền tới đây là nước cờ tất yếu tiếp theo thôi.

Hàn Tùng Linh tán phục nói:

- Quan nhị ca phân tích như vậy là rất sâu sắc tinh tế. Tiểu đệ vô cùng khâm phục.

Tứ Tuyệt Thư Sinh Quan Kỳ Hà nói:

- Minh chủ quá khen! Thực ra Minh chủ đã liệu định hết mọi việc từ trước rồi.

Hàn Tùng Linh nói:

- Tiểu đệ suy đoán như vậy là do đã biết Dịch Cư Hiền liên lạc với Tam Phật Đài từ trước. Dịch Tinh Nam giết một tên thuộc hạ thì đó là một việc bình thường, nhưng Tam Tinh Chiếu Mệnh Thảm Điện Thần là bang chủ Tam Tinh Bang, về thực chất chúng là tay sai Tam Phật Đài nhưng trên danh nghĩa đó là một bang phái độc lập. Vì thế hành động đó sẽ gây ra hậu quả bất lợi cho Tam Phật Đài.

Lẽ ra Dịch Tinh Nam không thể để cho Dịch Cư Hiền chạy thoát, thế mà hẳn phản ứng không đủ quyết liệt, đó cũng là một minh chứng về âm mưu.

Tứ Tuyệt Thư Sinh Quan Kỳ Hà gật đầu hỏi:

- Vậy để cho hẳn vào không?

Hàn Tùng Linh hỏi lại:

- Quan nhị ca thấy thế nào là thích đáng?

- Nếu Công Chúa không phản đối, Quan Kỳ Hà cho rằng nên để cho hẳn vào.

Sơn Quân Dịch Cư Hiền chính là kẻ chủ mưu sát hại Mai bà bà, Bạch Phong Công Chúa rất căm hận vì lúc ở ngoài cửa động đã để hẳn chạy thoát mất, bây giờ nghe tin Dịch Cư Hiền tự dẫn thân đến đây thì rất mừng.

Nhưng khi nghe Hàn Tùng Linh và Tứ Tuyệt Thư Sinh Quan Kỳ Hà bàn bạc, nàng lại thấy công việc này rất quan trọng, không đơn giản là mình trị tội kẻ phản phúc hay tha cho hẳn, mà tính mạng của Dịch Cư Hiền bây giờ liên quan đến đại cục của Bích Huyết Minh và Tam Phật Đài, mình không quyền quyết định nữa.

Nghe Tứ Tuyệt Thư Sinh Quan Kỳ Hà nói vậy, nàng lắc đầu đáp:

- Bây giờ số phận của tên phản nghịch đó đã liên quan đến đại cục, tiểu muội không dám tham gia vào, nhưng chỉ băn khoăn một điều, biết hẳn không chịu cái tà quy chánh mà cứ để hẳn bên mình, há chẳng phải rước hổ vào nhà?

Hàn Tùng Linh nói:

- Quan nhị ca đã muốn để hẳn vào tất có mục đích, đúng vậy không?

Tứ Tuyệt Thư Sinh Quan Kỳ Hà biết Hàn Tùng Linh cũng đã đoán ra ý đồ mình, cười đáp:

- Quan Kỳ Hà cho rằng để hẳn vào đây ắt có giá trị hơn. Nhưng giá trị tới đâu thì sau khi Minh chủ và Công Chúa thương lượng xong mới biết.

Hàn Tùng Linh nói:

- Hay là chúng ta cùng mời Vân đại ca cùng vào đây bàn việc?

Tứ Tuyệt Thư Sinh Quan Kỳ Hà lắc đầu:

- Không cần đâu, huynh ấy cần ở ngoài phòng vệ, hơn nữa Vân đại ca tính tình nóng nảy, thiếu tinh tế nên dễ làm hỏng việc. Bây giờ ba chúng ta bàn xem.

Hàn Tùng Linh gật đầu nói:

- Thế cũng được. Nhị ca thấy việc này nên giải quyết thế nào?

- Dịch Cư Hiền tới đây nhất định có tin tức báo cho chúng ta. Đương nhiên việc tiết lộ những tin tức đó đều phục vụ cho lợi ích của chúng, nhưng có thể đều là thật. Cũng có thể chúng hy sinh một số thuộc hạ để lấy lòng tin của chúng ta.

Hàn Tùng Linh gật đầu nói:

- Quan nhị ca suy luận như vậy rất đúng. Nhưng điều chủ yếu nhất là qua thái độ của Dịch Cư Hiền, chúng ta quan sát thật kỹ để suy đoán xem Triệu Tông Nguyên có hoài nghi chúng ta phát hiện được bí mật của hắn không.

Tứ Tuyệt Thư Sinh Quan Kỳ Hà hỏi:

- Minh chủ cần đối phó với Triệu Tông Nguyên trước hay sao?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Hắn là chỗ dựa vững chắc nhất của Tam Phật Đài ở Quan Ngoại. Phải tiêu diệt bọn này xong chúng ta mới vào Trung Nguyên.

Bạch Phong Công Chúa chợt hỏi:

- Tùng Linh và Quan nhị ca nghĩ Dịch Cư Hiền sẽ cung khai sự thật cả hay sao?

Hàn Tùng Linh cười nói:

- Đương nhiên không phải hoàn toàn là sự thật mà nhiều lắm chỉ một nửa sự thật thôi. Đến lúc đó dựa vào sự linh hoạt và phán đoán của chúng ta.

Tứ Tuyệt Thư Sinh Quan Kỳ Hà hỏi:

- Minh chủ thấy có gì nữa không?

- Nếu nhị ca không đề xuất gì thêm thì cứ tạm thời như vậy. Sau khi gặp hắn xong chúng ta lại thương nghị tiếp. Chúng ta chỉ lưu ý một điều là quan sát cho cẩn thận, và đặc biệt không được để lộ cho Dịch Cư Hiền biết hắn bị nghi ngờ.

Tứ Tuyệt Thư Sinh Quan Kỳ Hà gật đầu:

- Rất tốt. Bây giờ Minh chủ cho đưa hắn vào được chưa?

- Nhị ca cho hắn vào đi!

Tứ Tuyệt Thư Sinh Quan Kỳ Hà vâng lời bước ra động khẩu.

Lát sau Sơn Quân Dịch Cư Hiền bước vào, chưa nói gì đã bước tới trước Bạch Phong Công Chúa quỳ xuống giập đầu sát đất, cất giọng đầy bi ai nói:

- Lão thần vong ân bội nghĩa, dám làm điều phản nghịch, tội không thể tha. Bây giờ tỉnh ngộ thì không còn đường nào để đi nữa. Biết ăn năn đã quá muộn, đại tội đã thành, vạn chết cũng không thể chuộc được, nhưng chỉ có một hoài vọng được chết trong tay Công Chúa, lão thần chết đi mới thanh thản được một phần. Dịch Cư Hiền tới đây không cầu xin điều gì khác, xin Công Chúa thành toàn cho!

Giọng nói và hành động của lão ta rất chân thành đáng cảm động.

Bạch Phong Công Chúa đưa mắt nhìn Hàn Tùng Linh, sau đó lạnh lùng nói:

- Dịch Cư Hiền! Bạch Phong ta đã ra khỏi Âm Mộng Cốc, lúc này không còn thân phận Công Chúa nữa. Bồn cô nương không có khả năng đáp ứng người đâu.

Dịch Cư Hiền thảm giọng:

- Công Chúa, chỉ cầu xin Công Chúa ban cho đặc ân cuối cùng...

- Đây không phải Âm Mộng Cốc mà Bích Huyết Minh, bồn cô nương không muốn động thủ. Người đi đi!

Dịch Cư Hiền ngẩng lên nói:

- Chẳng lẽ Công Chúa quên đi mối thù của Mai bà bà hay sao?

Nghe nhắc đến Mai bà bà, khuôn mặt kiêu diễm của Bạch Phong Công Chúa trở nên tái nhợt đi. Nàng nghiêng răng đưa chưởng lên, nhưng sức nhớ lại cuộc thương nghị trước đó, nhìn sang Hàn Tùng Linh rồi từ từ hạ tay xuống, lạnh lùng nói:

- Dịch Cư Hiền! Ta đã nói qua, đây không phải Âm Mộng Cốc. Người đi đi!

Sơn Quân Dịch Cư Hiền là kẻ hết sức giáo hoạt, hai lần nghe Bạch Phong Công Chúa khẳng định đây không phải là Âm Mộng Cốc, biết kế hoạch ban đầu thế là trót lọt, nỗi lo lắng biến đi rất nhiều.

Thực tình lão biết thực hiện khổ nhục kế là rất mạo hiểm, có tới bảy tám phần có thể mất mạng.

Nghe Bạch Phong Công Chúa nói xong liền đáp:

- Lão thần tin rằng Công Chúa vẫn còn tự chủ như trước.

Bạch Phong Công Chúa nói:

- Không sai! Bồn cô nương vẫn cứ tự chủ được. Nhưng không muốn vì cừ hận của Âm Mộng Cốc mà liên lụy đến Bích Huyết Minh. Người hiểu rồi chứ?

Dịch Cư Hiền lấy giọng thống thiết nói:

- Lão thần tự biết tội mình rất nặng dù có chết trăm lần cũng không chuộc được. Nếu Công Chúa mở lượng hải hà cho sống thêm một thời gian, lão thần xin đem nhưng tin tức mình biết về Tam Phật Đài cung khai cho Hàn công tử để báo đáp đại ân và phần nào chuộc bớt lỗi lầm. Xin Công Chúa minh xét.

Bạch Phong Công Chúa đưa mắt nhìn Hàn Tùng Linh rồi quay lại, lạnh lùng nói:

- Dịch Cư Hiền, người cho rằng bốn cô nương tin được người sao?

Dịch Cư Hiền mặt chợt biến sắc, rút trường kiếm ra thở dài nói:

- À! Thôi đành vậy! Một mắt đã thành thiên cổ hận! Lão thần biết khó khôi phục được lòng tin với Công Chúa.

Lão kể lưỡi kiếm vào cổ, thảm giọng nói tiếp:

- Mong Công Chúa luôn giữ gìn ngọc thể được an khang, phúc thọ song toàn. Lão thần đi đây!

Nói xong dùng lực ấn lưỡi kiếm vào yết hầu.

Bạch Phong Công Chúa chợt bước lên nói:

- Khoan đã!

Sơn Quân Dịch Cư Hiền cả mừng vội thu kiếm, nhưng đã cửa đứt một đường nhỏ ứa máu, thấp giọng hỏi:

- Công Chúa có gì sai bảo nữa?

Bạch Phong Công Chúa thở dài nói:

- Nghĩ đến lòng trung thành của người ngày trước, bốn cô nương coi như không có chuyện phản nghịch vừa rồi.

Cứ nghĩ mình đã đánh lừa được đối phương, Sơn Quân Dịch Cư Hiền mừng thầm trong bụng nói:

- Chẳng lẽ Công Chúa để cho lão thần có cơ hội lập công chuộc tội?

Bạch Phong Công Chúa lạnh lùng đáp:

- Võ công người tuy cao hơn người khác nhưng so với Hàn công tử thì chưa thấm vào đâu, trong Bích Huyết Minh không có chỗ cho người diều võ đâu. Bốn cô nương không giết người không phải vì cần người góp sức cho Bích Huyết Minh. Sau này đừng nói những câu đó nữa.